

Anne

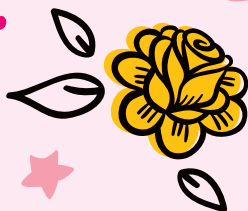
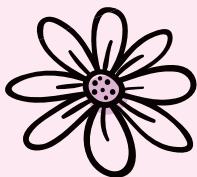
West

DE STADSTUIN

Deel 2

Britt

DE STADSTUIN

Britt

Eerder verschenen van Anne West bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Maud (De Stadstuin deel 1)

Lekker is dat!

Blijf af!

Superchef

Cameramania

Anne
West
DE STADSTUIN
Deel 2
Britt

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401915335
ISBN e-book 9789401915342
NUR 340

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.annewest.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

HOOFDSTUK 1

Het was stil. Een tikje verbaasd liep Britt Mertens door het smalle steegje. Nee, ze hoorde echt niets, alleen heel in de verte het geruis van het Amsterdamse verkeer. De hoge muren van de steeg lieten maar een paar stralen van de zon door. Hier was het altijd koel. En een tikje somber. Als Britt steil omhoogkeek, zag ze nog net de daken van de oude herenhuizen met hier en daar een zolderraam. Voor haar leek het alsof de steeg zich opende in een zee van groen. En het was er nog steeds stil.

Slechts een paar seconden later stond Britt in een tuin. Na al die maanden voelde het nog steeds als een aangename verrassing als ze van de donkere steeg in deze oase kwam. Dit verwachtte je niet in deze drukbevolkte wijk van Amsterdam. En toch was deze tuin hier al vele, vele jaren. Inmiddels had hij een lange geschiedenis, waar zij nu deel van uitmaakte. Voor Britts voeten stonden de aardbeienplantjes trots met hun vruchten te pronken. Wat verderop was de andijvie onmiskenbaar klaar om geogst te worden.

‘Wat een rust, hè?’ Een rijzige man met een baard en stevige knuisten liep naar haar toe. Hij had een pijp in de mond en de rook kringelde naar de blauwe lucht.

‘Ik weet niet wat ik hoor,’ beaamde Britt. ‘Of eigenlijk niet hoor.’ De afgelopen maanden was dit kleine stukje groen waarschijnlijk de luidruchtigste plek van de stad geweest. Onafgebroken was er geboord, getimmerd en geschuurd. Het toch al luide geluid van de bouwvakkers weerkaatste ook nog eens tegen de hoge muren

die de tuin omringden. Soms had de kakofonie aan geluiden Britt hoofdpijn bezorgd.

‘Het is geweldig geworden. Koffie?’

‘Ja, graag, Kees.’

Britt liep achter hem aan naar een fonkelnieuw gebouw dat aan de andere kant van de tuin tegen een van de muren van de omringende huizen was gezet. Vandaag zou het echt beginnen. Nu kon ze eindelijk aan de slag. Nieuwsgierig volgde ze Kees Veldstra, de tuinman, het gebouw binnen. ‘O, wauw.’

‘Ja, ik dacht wel dat je het leuk zou vinden. Je kunt veel van die Menno zeggen, maar hij weet wat hij doet.’

Britt bloosde en besloot die opmerking te negeren. ‘Het is gewoon echt een winkel.’ Trots liep ze langzaam langs de houten schappen die tegen de muren stonden. In het midden van de winkel stonden grote kisten klaar voor de geogste groenten. Er was een koeling en op de balie stond een echte kassa. Britt onderdrukte de neiging op en neer te springen van puur enthousiasme. Dit had ze al die jaren voor zich gezien. Hier had ze lang geleden Nederland voor verlaten, om vervolgens alleen maar gedesilluseerd te raken. Wie had ooit kunnen denken dat ze hier, in haar geboortestad, alsnog haar ideaal gerealiseerd zag?

‘Hoe wil je het allemaal hebben?’ Kees keek haar afwachtend aan. De rook van zijn pijp vulde haar neus. Het deed Britt terugdenken aan haar jeugd. Ze herinnerde zich nog goed hoe Kees Veldstra, de beste vriend van haar inmiddels overleden vader, ’s avonds met die pijp in hun tuin zat. Zijn bulderende lach en het wat bescheiden gegniffel van haar vader drongen altijd door de dikke verduisteringsgordijnen van haar slaapkamer heen. Op die bulderende lach was Britt vaak in slaap gevallen. Soms was het in die tijd het enige leuke wat ze op een dag thuis meemaakte.

‘Eh...’ Britt keek rond. De contouren van haar landwinkel in de stad stonden er. Nu was het aan haar om die lege schappen en kisten te gaan vullen. Haar telefoontje trilde in haar zak. Menno.

‘En?’ vroeg hij.

‘Het is geweldig. Je had helemaal gelijk.’

‘Ik heb altijd gelijk.’ Britt hoorde de lach in zijn stem. Toch

wist ze zeker dat Menno zijn eigen stelling deels nog geloofde ook. Meestal had hij het erg met zichzelf getroffen. Soms vroeg ze zich echt af hoe Menno Eermans in haar leven was gekomen. Nou ja, daar was ze natuurlijk zelf bij geweest. Menno was een zeer succesvolle projectontwikkelaar die door wat domme fouten van Britts zus een deel van de tuin waar ze nu stond in handen had gekregen. Hij was van plan daar een luxe bungalow te bouwen, maar iets had hem van gedachten doen veranderen. Britt wist nog steeds niet zeker of zij dat iets was of dat haar zus Maud daar een aandeel in had gehad. Hoe dan ook had Menno ingestemd met Britts plan de tuin open te houden voor de buurt. Hij was zelfs bereid mee te betalen aan de landwinkel in de stad.

‘De rest is aan jou nu,’ zei Menno.

‘Ik weet het.’ Nu het eindelijk zover was, merkte Britt dat ze aarzelde. Dit was haar project. Ze had iedereen ervan overtuigd dat dit echt het beste was voor de tuin. Alle ogen waren op haar gericht. Zoveel verantwoordelijkheid had ze eigenlijk nog nooit gehad.

‘Je kunt het wel,’ zei Menno.

‘Natuurlijk.’

‘En ik blijf je helpen.’

‘Ja.’ Als Britt heel eerlijk was, wilde ze zijn hulp niet. Al vanaf het moment dat Menno bij de tuin betrokken raakte, had Britt haar best gedaan hem eruit te werken. Het zielige resultaat van haar pogingen was dat Menno de winkel had bekostigd en ervoor had gezorgd dat de tuin financieel overeind bleef. Bovenop die zakelijke verstrengelingen ging het ook privé niet helemaal zoals Britt oorspronkelijk gewenst had.

‘Zullen we vanavond uit eten gaan?’ vroeg Menno. ‘Dan kun je me alles vertellen over hoe je het hebt ingericht.’

‘We zijn gisteren ook al uit eten geweest.’

‘Ja, dus?’

‘Menno, we kunnen ook even langs de supermarkt lopen. Of ik neem wat mee uit de tuin. De andijvie staat er mooi bij.’

‘Cornald aptte dat hij een mooie Franse wijn uit 2000 klaar heeft staan. Op hout gerijpt.’

‘Uit 2000?’ Britt wilde niet denken aan het prijskaartje dat aan die fles hing.

‘Geweldig toch?’

Ze zuchtte en draaide met haar ogen. Het was maar goed dat Menno dat niet zag. ‘Luister, ik kom gewoon naar jou en neem wat mee, oké?’

‘Doe toch niet zo ongezellig.’

‘We waren vorige week ook al bij Cornald.’ In het restaurant van Menno’s vriend was ze zich helemaal wezenloos geschrokken van de rekening die ze aan het eind van het driegangenmenu voorgeschoteld hadden gekregen. Niet dat ze ook maar iets hoefde te betalen, maar van dat bedrag hadden ze in de commune in Frankrijk, waar Britt jaren had gewoond, met z’n allen een maand kunnen leven.

‘Wat geeft dat nou?’

Britt raakte geïrriteerd. ‘Ik wil gewoon niet uit eten vanavond, oké? Ik eet wel bij mijn moeder.’

‘Nee, ik wil je zien. Oké, we eten bij mij, maar ik laat wel wat komen.’

Britt beet op haar lip en overwoog haar mogelijkheden. Als Menno wat liet komen, dan bedoelde hij niet dat hij een pizza liet bezorgen van de een of andere goedkope keten. Grote kans dat hij alsnog Cornald belde en de fles wijn uit 2000 met bijbehorend menu thuis liet bezorgen. ‘O, goed dan.’

‘Tot vanavond. Geniet van je dag.’

‘Jij ook.’ Britt drukte hem weg en staaarde voor zich uit.

‘Gaat het?’ Kees keek haar onderzoekend aan.

‘Ja, nee... ik weet niet.’

‘Menno geniet van het leven,’ zei Kees.

‘Ja, zo zou je het ook kunnen zien.’

‘Maar zo zie jij het niet.’

‘Ik weet heus wel dat hij meer dan genoeg geld heeft, maar hij hoeft dat toch niet steeds zo te laten merken? Hij kan toch ook wel eens gewoon...’ Britt haalde haar schouders op.

‘Naar de Lidl gaan en zelf koken?’ vulde Kees aan.

Ze grinnikte. ‘Precies.’

‘Zonder deze tuin waren jullie elkaar waarschijnlijk nooit tegengekomen,’ zei Kees.

‘O, nee. Zeker niet,’ flapte Britt eruit voor ze echt stil kon staan bij Kees’ woorden. Ze keek hem even aan, maar hij lurkte aan zijn pijp en staarde naar de lege kisten alsof die zichzelf zouden vullen vandaag. Eigenlijk wilde ze er ook niet te veel over nadenken. ‘Kun jij bij de boeren langsgaan om de spullen op te halen die ze ons beloofd hebben?’

Kees knikte en liep de winkel uit.

Britt liep naar de balie en hees zichzelf op tot ze erop zat. In de kleine voorraadkamer achter de balie stonden dozen met lang houdbare producten. Ze kon in ieder geval alvast beginnen met die spullen uitpakken en neerzetten. Over een paar dagen ging de winkel open. Zou haar concept wel werken? Een landwinkel in de stad? Was dat niet veel te vergezocht?

Weer trilde haar telefoon.

‘Hé Britt, we moeten even nadenken over hoe we het openingsfeest in de markt gaan zetten.’

‘Hoi Maud. Hoe gaat het met je? Met mij gaat het goed, dank je wel.’

‘Fijn. Heb jij al ideeën?’ Britts oudste zus negeerde, zoals altijd, haar overduidelijke hint.

‘Over het openingsfeest? Ja, we nodigen de buurt uit en...’

‘Ik dacht aan iets groters,’ onderbrak Maud haar.

Dat was het probleem met Maud. Zij dacht altijd aan wat groters. ‘Zoals?’ vroeg Britt op haar hoede.

‘Pers, burgemeester, misschien een minister.’

‘Een minister?’

‘Van Landbouw of zo.’

‘Ben je gek geworden? Het is al over een paar weken en ik wil geen minister hier.’

‘Waarom niet? Daar komt vast wel wat pers op af.’

‘Ik wil ook geen pers hier.’

‘Menno en ik denken dat dat soort aandacht goed is voor de tuin en de winkel.’

‘De tuin en de winkel zijn voor de buurt.’

‘Daar kunnen we niet van leven, Britt. Menno en ik hebben een berekening gemaakt en we moeten echt flink wat inkomen genereren. De buurt... nou ja, je weet zelf wel wat voor mensen daar wonen.’

‘Ja, daarom juist!’

‘Menno en ik denken dat...’

‘Wacht even,’ onderbrak Britt haar. ‘Menno en jij? Wanneer hebben jullie dat allemaal besproken en waarom was ik daar niet bij?’

‘Britt, je weet toch dat Menno mij heeft aangesteld voor de communicatie rond zijn bedrijven?’

‘Het is mijn bedrijf.’

‘Nou ja, technisch gezien is dat natuurlijk niet helemaal waar. Jij voert het uit, maar Menno is de eigenaar. Ik dacht dat je dat wel begrepen had.’

‘Nee, dat had ik niet begrepen. Jij hebt jouw aandeel van de tuin aan Menno verkocht, maar Yara en ik bezitten nog steeds ieder ons deel. Het is ook van mij.’

‘Die winkel hadden jullie nooit kunnen betalen.’

‘Oké, oké.’ Britt knarsetandde. Hier was ze al die tijd zo bang voor geweest. Dat was de reden waarom ze er alles voor over zou hebben als Menno weer achter de horizon verdween.

‘Goed, we kunnen misschien van die tafels bestellen en dan champagne en kaviaar of zoiets laten bezorgen.’

‘Kaviaar? Maud, doe even normaal. De hapjes worden natuurlijk gemaakt van producten uit de tuin en van de producten van de bij ons aangesloten boeren.’

‘Ja, oké, dat is wel logisch. Maar dan laten we ze maken door een professionele kok. Het moet er wel een beetje goed uitzien.’

‘Ja, hoor. Best.’

‘Nou, weet je wat? Ik maak wel een plan. Ik stuur het straks naar je op,’ zei Maud.

‘Doe dat.’

‘Oké, ik spreek je.’

Britt staaarde naar haar telefoon en vroeg zich opeens af in hoeverre deze winkel echt van haar was. Wat bekokstoofden Menno en Maud allemaal achter haar rug om? Dit was haar droom. Waar bemoeiden ze zich mee?

‘Dromen hebben ook financiën nodig, Britt.’

Zoals voorspeld zat Britt die avond achter een duur glas wijn en een nog duurder driegangenmenu bij Menno thuis. Hij woonde in een hoog, smal pand in het centrum en elke etage ademde zijn dure smaak. Toch was het hier ook gezellig. Britt kwam hier graag, dat moest ze toegeven. Ook al was ze er nog steeds niet achter hoe zijn super-de-luxe Qled-tv met quantumdottechnologie zelfs maar aanging, laat staan dat ze er iets op kon kijken.

‘We kunnen toch ook wel aan geld komen zonder de minister?’

‘Ik denk dat je de publiciteit aan je zus over moet laten. Zij heeft daar veel verstand van.’

‘Maud heeft altijd voor een groot internationaal bedrijf gewerkt. Dat is heel wat anders dan een simpele landwinkel.’

‘Het kan geen kwaad onze landwinkel in de stad ook te promoten alsof het een groot internationaal bedrijf is.’

‘Dat is niet wat ik wil.’

‘Britt, hou jij je nu maar gewoon met de winkel bezig. Daar ligt jouw talent.’

Om de een of andere reden voelde dat niet als een compliment. ‘Ik dacht dat ik de winkel zou leiden, Menno.’

‘Dat doe je toch ook?’

Britt zuchtte. Overduidelijk verstonden ze beiden wat anders onder dat begrip. Nukkig roerde ze in het eten. Het zag er heerlijk uit, echt waar, maar een ouderwetse andijviestamppot met spekjes had ze ook prima gevonden.

‘Britt, wat is er nou?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Zullen we het vanavond gewoon eens niet over de winkel hebben?’ Menno stond op en kwam achter haar staan. Even later masseerden zijn sterke handen haar schouders. Britt ontspande. Menno trok haar van de stoel tegen zijn warme lichaam. Ze sloeg haar armen om hem heen. ‘Je weet toch dat ik gek op je ben, hè?’ vroeg Menno.

Ze knikte en drukte haar lichaam nog dichter tegen het zijne. Misschien was het tijd voor een volgende stap in hun relatie, bedacht Britt. Zijn handen gleden door haar haar. Haar vingers

betastten zijn armen onder het overhemd. Zelfs in zijn huis zag Menno eruit om door een ringetje te halen. Zijn blonde haar zat na een lange dag nog netjes in model, dit in tegenstelling tot Britts piekende haardos. Hoe deed hij dat toch?

‘Ik viel al voor je toen je zomaar mijn kantoor binnen kwam wandelen.’

Britt glimlachte toen ze terugdacht aan hun eerste ontmoeting. Zonder afspraak had ze zich naar Menno gebluft om hem ervan te overtuigen het stuk tuin dat hij van Maud had gekocht weer terug te verkopen.

‘Wat vond jij van mij toen?’ vroeg Menno.

‘Ik vond je een arrogante hufter,’ zei Britt eerlijk.

‘Geen liefde op het eerste gezicht?’

‘Nee.’

Menno duwde haar wat van zich af. ‘Wanneer begon jij mij eigenlijk leuk te vinden?’

‘Eh...’ Ze probeerde zijn blik te ontwijken. ‘Nou, toen bij de zorgboerderij denk ik.’

‘Denk je?’

‘Ja, nou. Ik weet het niet precies.’ Britt maakte zich uit zijn armen los en ging weer zitten. Wanneer was ze Menno eigenlijk leuk gaan vinden? Ze vond hem aantrekkelijk, maar ja, welke vrouw zou dat niet vinden. Hij zag er echt uit alsof hij zo was weggelopen uit een modcatalogus. Hij was eigenlijk helemaal niet het type waar Britt normaal gesproken mee optrok. Het feit dat Menno ook een aantal zorgboerderijen bleek te hebben, had haar gefascineerd. Toen hij haar dat had laten zien had ze hem niet alleen toegelaten in haar zakelijke leven, maar ook privé.

Menno liep om de tafel en ging weer tegenover haar zitten. De stilte werd pijnlijk.

‘Vind je me eigenlijk wel leuk, Britt?’

‘We zijn zo verschillend. Zelfs over de winkel zijn we het niet eens.’

‘Maak je je zorgen over onze verschillen?’

‘Ik dacht, toen op de zorgboerderij, dat je misschien wel dezelfde idealen had als ik.’

‘Ik heb ook idealen, maar je moet wel realistisch blijven.’

‘Vind je mij niet realistisch?’

‘Van idealen alleen kunnen we niet bestaan.’

‘Maar jij wilt niet alleen bestaan, je wilt winst.’

‘Er moet toch brood op de plank komen, Britt.’

‘O, scheid toch uit. Jij hebt meer dan genoeg brood op de plank.’

‘Ik heb hier geld geïnvesteerd en dat wil ik terug. Dat is wat ik doe als investeerder. Daarom kan ik dit betalen.’ Menno maakte een gebaar dat zijn huis en het driegangenu op tafel omvatte.

‘Ja, want stel je voor dat je op een dag een keer naar de supermarkt zou moeten en je eigen eten moet koken.’ Britt stak nijdig met haar vork in een heel duur stukje vlees. Haar woorden zinderden na in de kamer.

‘Volgens mij vind je mij niet zo leuk als ik jou.’ In Menno’s stem hoorde ze een pijn die ze niet verwachtte. Ze keek hem aan en schrok van de blik in zijn ogen.

‘Dat is niet waar,’ zei ze snel.

Menno schudde zijn hoofd. ‘Je hoeft me niet te sparen, hoor. Ik ben een grote jongen.’

‘Het is niet zo dat ik je niet leuk vind. Het is...’ Ja, wat was het eigenlijk? Ze stond weer op. ‘Weet je? Ik geloof dat ik maar naar huis ga.’

‘Britt...’

‘Het spijt me.’ Ze greep haar tas en liep naar de trap die naar de voordeur leidde. Zonder nog om te kijken denderde ze de trap af en opeens had ze het vreselijke gevoel dat ze dit allemaal al eens eerder had meegemaakt.

‘Het was net als toen ik van de commune wegvluchtte.’

‘O ja, toen met Oscar en Joey.’

‘Jeetje, Yara. Heb je alle details van dat verhaal onthouden?’

Britt hoorde haar zus aan de andere kant van de lijn grinniken.

‘Díe details wel.’

Ze voelde het schaamrood op haar kaken komen als ze weer aan haar beschamende vlucht dacht. ‘Het was gewoon verveling, hoor.’

‘Nou, dat was vast snel verdreven met die twee.’

‘Ja, vooral toen ze erachter kwamen dat ik met hen beiden... O, nou ja, laat ook maar. Zo voelde het in ieder geval, Yara. Ik wist niet hoe snel ik bij Menno weg moest komen.’

‘Vind je hem dan niet leuk?’

‘Ik weet het niet.’ Tegen Yara kon Britt wel eerlijk zijn. Britt was de jongste van drie zussen. Yara was maar een paar jaar ouder. De kloof met haar oudste zus Maud leek soms wel zo groot als de Atlantische Oceaan. Dat was al zo toen ze nog kinderen waren en eigenlijk was daar nooit heel veel verandering in gekomen.

‘Je weet het niet?’

‘Ik was helemaal niet op zoek naar een man toen ik in Nederland terugkwam. Het is allemaal zo’n gedoe.’

‘Ja, mannen zijn gedoe.’

‘Ik begrijp eigenlijk helemaal niet waarom Menno mij leuk vindt. Ik bedoel, Maud zou veel beter bij hem passen, toch?’

‘De vraag is niet of Menno jou leuk vindt. De vraag is wat jij voor hem voelt.’

‘Ik kan me maar niet over onze verschillen heen zetten. Maar ik vind hem echt wel aantrekkelijk, geloof ik.’

‘Geloof je?’

‘Nou ja, we hebben af en toe een beetje gezoend en een beetje aan elkaar gefrunnikt en dat was fijn, maar... nou ja, het is nog niet eens echt serieus iets.’

‘Denkt Menno daar hetzelfde over?’

‘Ik weet het niet. Ik heb dat nooit gevraagd.’

‘Britt, is het Menno of is het het idee van een relatie?’

Britt plofte op het bed in de logeerkamer van haar moeder neer. Ze moest echt eens een eigen huisje vinden. Ze leefde hier nog steeds uit een koffer. ‘Beide, denk ik.’

‘Het is wel belangrijk dat je eerlijk bent tegen Menno. Ik geloof inderdaad dat hij echt gek op je is.’

‘Ja, en misschien ben ik dat ook wel op hem, maar het is lastig nu. Hij is zo anders en ik wil gewoon aan de slag in de winkel. Ik heb geen zin in al dit gezeik.’

‘O, oké.’ Britt hoorde dat Yara afgeleid was. ‘Sorry, ik moet ophangen. Nova komt thuis.’

Britt wierp een blik op haar horloge. ‘Nu pas?’

‘Hou op, schei uit. Ik herken mijn eigen dochter soms niet meer terug.’

‘O, nou, sterkte.’

‘Dank je. Dag, lieverd.’

Britt staarde naar het plafond. Het was nog te vroeg om te gaan slapen, maar naar de huiskamer gaan voor een gesprekje met haar moeder zag ze niet zitten. Gesprekken met haar moeder hadden meer weg van een ondervraging door de rechercheurs van een of ander detectiveprogramma. Ze moest hier echt weg. Maar vond maar eens een betaalbaar huis in Amsterdam. Wat dat betreft had Menno wel gelijk. Geld was soms handig. Dan hoefde je niet bij je moeder in een logeerkamer te leven.

Britt graaide naar haar boek. *Ondernemen voor Dummies*. Ze had het aangeschaft in de hoop dat ze, na dat doorgeworsteld te hebben, meer zou begrijpen van waar Menno en Maud het over hadden. Tot nu toe had het niet echt geholpen. Maar ja, ze was nog niet eens halverwege. Met een diepe zucht begon ze aan het volgende hoofdstuk.

‘Een beetje winst zou wel helpen,’ zei Kees Veldstra. De tuinman hielp Britt de laatste pakken in de schappen te zetten. ‘Zeker als je hier zelf van wilt leven.’

‘Ik moet wel geld hebben om bij mijn moeder weg te komen.’

‘Dan lijkt het me duidelijk dat we misschien naar Menno en Maud moeten luisteren.’

‘Maar de minister van Landbouw, Natuur en Visserij?’

‘Ach, waarom niet. Ik hoor dat het een leuke vrouw is.’

‘Ik heb liever een leuke man. Denk je eens in hoe geweldig mijn moeder het zou vinden als ik met een minister thuiskwam.’

‘Heb jij niet al een leuke man?’ vroeg Kees. Het was echt wonderbaarlijk hoe sommige opmerkingen van hem haar terug slingerden in de tijd. Soms was het alsof ze haar vader hoorde praten. Niet dat Britt dat erg vond. Haar vader was altijd haar klankbord geweest, de nuchtere spiegel voor haar uitspattingen, die hij echter nooit veroordeelde. Maar af en toe waren de vragen pijnlijk raak, zoals ook Kees dat dus kon. Gelukkig bleef een antwoord haar bespaard.

‘Eh, hallo?’

Britt draaide zich om. In de deuropening van de winkel stond een oudere vrouw.

‘Mevrouw Bentink.’ Kees liep naar haar toe. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ach, ik weet het niet. Ik liep zomaar langs geloof ik.’

‘Dat kan altijd. Mevrouw Bentink, dit is Britt. Zij is de eigenaresse van deze winkel.’

Mevrouw Bentink kwam naar haar toe en schudde haar de hand. ‘Wat leuk. Het is prachtig hier, Britt.’

‘Dank u wel.’ Britt keek vragend naar Kees.

‘Mevrouw Bentink woont hier in de buurt.’

‘Echt waar?’ Mensen die in deze buurt woonden zagen er meestal niet zo uit als mevrouw Bentink. Ze had iets statigs, iets voorname. Haar kleding was een tikje ouderwets, maar het was duidelijk te zien dat haar mantelpak niet goedkoop was geweest. Ook de ringen aan haar vingers en de ketting om haar hals schreeuwden een luxe die Britt maar al te goed kende van haar moeder. Maar toch was haar uitstraling anders. Bescheidener, ingetogener.

‘Nog niet zo lang,’ zei mevrouw Bentink. ‘Een paar maanden geloof ik.’

‘Zoiets ja,’ zei Kees.

‘Kan ik ergens mee helpen?’

‘Eh...’ zei Britt.

‘U kunt Britt helpen met het vullen van de schappen,’ stelde Kees voor.

‘Nou graag,’ zei mevrouw Bentink. Afwachtend keek ze Britt aan. Britt wist niet goed wat ze met de situatie aan moest. Hier had ze nu echt geen tijd voor. Tegelijkertijd wilde ze de buurt bij de winkel betrekken. Dan kon ze net zo goed beginnen met mevrouw Bentink.

‘Wilt u de zakken boerenchips hier neerzetten?’ Britt wees haar de plank.

‘Zeker.’ Met onzekere bewegingen pakte mevrouw Bentink de zakken chips. ‘Als ik het niet goed doe, moet je het maar zeggen, hoor. Ik heb alzheimer, maar als ik iets veel oefen onthoud ik het wel.’

‘O, eh... natuurlijk.’ Britt viel stil. Hoe oud was deze dame eigenlijk? In haar chique kleding en met haar bijna rimpelloze maar toch onmiskenbaar oudere gezicht leek mevrouw Bentink tijdloos. Haar haren leken wel van zilver en waren onberispelijk opgestoken.

‘Schrik je daarvan?’ Mevrouw Bentink zette een zak chips weg.

‘Nou, wel een beetje.’

‘Er zijn dagen dat het niet zo erg is.’

‘O.’

Mevrouw Bentink glimlachte. ‘Maar er zijn natuurlijk ook dagen dat de chaos onoverzichtelijk en beangstigend is.’

Britt wist niet goed wat ze daarop moest zeggen. Zwijgend vulde ze de schappen. ‘Dus u woont hier nog maar net?’

‘Ja, dat geloof ik wel. Tijd is een vreemd iets als je alzheimer hebt.’

‘Waar komt u vandaan?’

Mevrouw Bentink glimlachte raadselachtig. ‘Niet uit deze buurt.’

‘Nee, dat dacht ik al.’

‘Mijn zoon zei dat het beter is als ik hier woon. Hier is sociale controle.’

‘Hm.’ Britt vroeg zich af of de zoon wel zo goed op de hoogte was van deze omgeving.

‘Doe ik het zo goed?’

‘Prima.’ Britt moest toegeven dat mevrouw Bentink een goede hulp was. En op dit moment kon ze alle hulp gebruiken. Zwijgend vulden ze de schappen verder.

‘Hoe gaat het hier?’

Britt schrok van de bekende stem. Als door een wesp gestoken draaide ze zich om. Menno stond vlak bij haar. ‘Goed.’

‘Bijna klaar, zie ik.’

‘Ja.’

‘Mooi. Ik wilde even de plannen die Maud en ik hebben met je bespreken.’

Britt klemde haar kaken op elkaar. ‘Natuurlijk.’

‘O, ik red het wel, hoor,’ zei mevrouw Bentink. Menno leidde Britt naar het kleine kantoortje achter in de winkel. Er stond een

eenvoudig bureau en een paar stoelen. Britt ging zitten en keek toe hoe Menno door zijn telefoon scrolde. Ten slotte overhandigde hij haar het toestel. ‘Hier is het plan voor de opening.’

Britt staarde op het scherm zonder iets te zien.

‘Lijkt je het wat?’

‘Ja, hoor.’

‘Je hebt het niet gelezen.’

Britt probeerde zich te concentreren. Zoals ze van zowel Maud als Menno kon verwachten zat het plan goed in elkaar. Aan elk detail was gedacht. Nou ja, aan elk detail dat zij belangrijk vonden. ‘Ik zie hier niets staan over de buurtbewoners.’

‘Nee, we doen het officiële gedeelte zonder hen. Dan kun jij daarna iets apart organiseren volgens je eigen inzichten.’

‘Zonder de belangrijke mensen.’ Britt had moeite zich te beheersen.

‘Zo hebben we allemaal onze zin.’

Ze onderdrukte de neiging de telefoon tegen de muur te gooien. ‘Je begrijpt het echt helemaal niet, hè?’

Menno staarde haar aan. ‘Britt, wat is er nou? Ik doe mijn best het een succes te maken voor jou. Ik wil dat dit lukt. Ik gun je het zo.’

‘Volgens mij verschillen we van mening over wat succes inhoudt.’

‘Deze winkel kan niet bestaan zonder belangrijke geldschieters, zonder klanten die ook daadwerkelijk de producten kunnen betalen. Dat is nu eenmaal de wereld waarin we leven.’

‘Nee, dat is de wereld waarin jij leeft.’ Britt gaf hem de telefoon terug. ‘Maar wat kan ik eraan doen? Zo te zien is het al besloten.’

‘Ik vind jouw mening ook belangrijk.’

‘Nou, dat valt wel mee. Anders had je me wel gevraagd voor het overleg met jou en Maud.’

‘Ik dacht dat al die zakelijke details je niet interesseerden.’

Britt moest toegeven dat ze dat met enige regelmaat had geroepen. Waarom was ze dan eigenlijk zo kwaad? Menno wilde haar echt alleen maar helpen, dat wist ze heus wel. ‘Nee, maar... o, ik weet het niet. Ik wil niet wat jij wilt.’

‘Nee, daar komt het steeds op neer, hè?’

‘Het spijt me,’ zei Britt.

‘Soms denk ik dat je me nog steeds als de vijand ziet. Net zoals die eerste dag toen je mijn kantoor binnenkwam.’

Britt wilde dat ontkennen, maar ze beseftte dat dat weinig zin had. Als het om zakelijke dingen ging, behandelde ze Menno nog steeds als de gevaarlijke projectontwikkelaar die hij destijds in haar ogen was. En het ergste was dat haar gedrag doorwerkte in hun privérelatie.

‘Ik wil niet dat je dingen over de winkel beslist zonder mij.’

‘Dat is prima.’

Britt zuchtte. Waarom gaf hij niet een beetje weerstand? Dan voelde ze zich tenminste niet zo schuldig. ‘Maar die opening, die blijft zeker zo.’

‘Ja. Ik kan en wil het zakelijke aspect niet uit het oog verliezen. Als ik dat doe, dan is er straks geen winkel meer.’

‘Moet het zo groots?’

‘Ik vind Mauds plan geweldig.’

‘Hoe zien jullie mij eigenlijk?’

‘Britt, toe. Ik wil het hier niet over hebben.’

Ze staaarde voor zich uit.

‘Ik vond het heel erg dat je gisteravond zo de deur uit liep,’ zei Menno zacht. Hij reikte naar haar hand en ze liet toe dat hij met haar vingers speelde. ‘En ik begrijp eerlijk gezegd nog steeds niet wat er nu precies gebeurd is.’

Zwijgend keek ze naar haar hand in de zijne.

‘Zijn het echt alleen onze verschillen, of is er meer?’ vroeg Menno.

‘Ik weet het niet. Ik was het gewoon niet van plan.’

‘Wat niet?’

‘Jou niet. De commune was beklemmend en nu...’ Britt haalde haar schouders op.

‘Beklem ik jou?’

‘Ja, zoiets.’

‘Britt, ik was niet van plan je meteen naar het altaar te slepen, hoor.’

‘Dat weet ik ook wel.’

‘Ik wil je gewoon beter leren kennen. Ik vind het fijn bij je te zijn. En eerlijk gezegd, jouw idealen spreken me aan.’

‘Ook al zijn ze niet realistisch,’ vulde Britt droog aan.

‘Samen kunnen we ze realistisch maken.’ Menno trok haar naar zich toe. Voor ze er erg in had, zat ze op zijn schoot. Britt slikte. Ze begreep maar al te goed waarom ze voor hem was gevallen. Hij was gewoon woest aantrekkelijk in dat pak en met die indringende blauwe ogen. Ze haalde haar hand door zijn haren. Met zijn vinger streek hij over haar lippen. ‘Je bent mooi,’ zei hij alleen maar. Hoe kon ze hem weerstaan? Wat kon het haar schelen dat hij gebouwen neerzette op plekken waar ook bos kon groeien? Ze streekte zijn gezicht en drukte haar lippen op de zijne. Hij beantwoordde haar kus krachtig en Britt was binnen de kortste keren buiten adem.

‘Kom vanavond weer bij me,’ fluisterde hij in haar oor.

‘Nee.’

‘Ik zal koken. Iets uit de supermarkt.’

Britt grinnikte. ‘Nee.’

‘Jawel, desnoods koop ik een magnetronmaaltijd. De goedkoopste. En ik neem wijn van het huismerk. Dat beloof ik plechtig.’

‘O, je maakt het heel lastig om nee te zeggen,’ mompelde Britt.

‘Zeg dan ja.’

‘Menno, denk je echt dat wij...’

‘Ja, dat denk ik echt. Op ons tempo. Niets serieus. Gewoon, af en toe samen.’

Britt overwoog zijn woorden. Kon ze dat? Maar jemig, ze voelde zich zo tot hem aangetrokken. Die verschillen, haar angsten. Misschien ging dat wel over. Misschien viel dat wel weg als ze echt van hem ging houden. Liefde overwon toch alles?

‘En ik koop van die kant-en-klare toetjes,’ zei Menno.

Ze lachte en kuste hem nog een keer. ‘Oké dan.’ Ze sprong van zijn schoot en liep het kantoor uit. ‘Ik ga weer aan het werk.’

Mevrouw Bentink stond nog steeds bij de schappen. Ze nam Britt onderzoekend op. ‘Dat overleg was zeker wel erg leuk,’ zei ze met een schalkse glimlach. Britt bloosde en haalde wat pakken boencakemix uit een doos.

‘Daarom laat ik dus steeds iets bezorgen.’ Menno keek somber naar het aangebrande eten.

‘En ik maar denken dat je een ware keukenprins was die door de drukte van zijn baan nooit aan zijn passie toekwam.’ Britt roerde door de zwartgeblakerde aardappeltjes.

‘Ik wilde niet dat je de verschrikkelijke waarheid over mij wist.’

‘Het is inderdaad wel verschrikkelijk.’

Menno pakte de pollepel uit haar hand en trok haar naar zich toe. ‘Wil je nog wel bij me zijn?’

‘Nu ik dit gezien heb?’ Britt schudde haar hoofd. ‘Nee, want dan ga ik verhongeren.’

‘Ik kan iets laten komen.’

Britt duwde hem van zich af en pakte haar telefoon. ‘Dat regel ik wel even.’

Even later zaten ze met een stuk pizza in de hand op de bank.

‘Je weet toch wel dat zo’n pizza nu ook niet bepaald verantwoord is, hè?’ vroeg Menno. ‘In de commune at je dit vast ook niet.’

‘Nee, daar aten we uitsluitend groenten uit eigen tuin.’

‘Vegetarisch.’ Menno spuugde het woord uit alsof het levertraan was.

‘Ja.’

‘Er zit wel vlees op deze pizza, hoor.’

‘Weet ik. Sinds ik terug ben rebelleer ik een beetje.’

‘Waarom?’

Britt haalde haar schouders op. ‘Ik ben kwaad, denk ik. Ik liet alles achter om daar te gaan leven, om mijn idealen na te streven, alleen maar om te ontdekken dat zo’n commune ook geregeerd wordt door menselijke ego’s.’

Menno sloeg zijn vrije arm om haar heen. ‘Ik wil je niet beklemmen, ik wil je niet regeren. Het enige wat ik wil is bij je zijn.’

Britt zuchtte. ‘Ik wil ook heus wel bij jou zijn, maar...’

‘Maar wat?’

‘Ik kan onze verschillen niet zomaar vergeten.’

‘Britt, we moeten zakelijk en privé gescheiden houden.’

Ze richtte zich op en keek hem aan. ‘Dat is het hem nu juist. Ik denk dat jouw zakelijke waarden iets zeggen over hoe je privé bent.’

‘Vind je mijn zakelijke waarden dan zo weerzinwekkend?’

Britt wist niet zo goed wat ze daarop moest antwoorden. Was het zo verkeerd om een commercieel succes te maken van de landwinkel? Ergens wist ze ook wel dat het financieel op orde moest zijn, wilde de winkel kunnen blijven draaien. In de commune leefden ze zo anders. Daar was ruilhandel de norm en Britt had zelden geld in haar hand gehad in de jaren dat ze daar was geweest. En ook daar had ze zich soms aan geërgerd.

‘Weet je...’ zei ze terwijl ze zijn pizzapunt afpakte en die met die van haar op het bord legde. ‘Ik vind jou niet weerzinwekkend.’

‘O nee?’ Menno sloeg zijn armen om haar heen en trok haar boven op zich.

‘Nee, je bent best knap.’

‘Best knap? Er zijn vrouwen die zeggen dat ik het beste ben wat ze ooit is overkomen.’

‘Die vrouwen zijn niet wijs en dat zegt akelig veel over het gezelschap dat je kiest.’

‘Er is niets mis met het gezelschap dat ik kies.’ Menno keek haar met twinkelende ogen aan. Zijn blik gleed naar haar lippen.

‘Met dit gezelschap niet, nee. Dit gezelschap zou zomaar eens het beste kunnen zijn wat jou ooit is overkomen.’ Britt bracht haar mond verleidelijk dicht bij de zijne.

‘Dat zou zomaar eens kunnen, ja,’ fluisterde Menno. Hij drukte zijn lippen krachtig op die van haar en ze wist dat er geen weg meer terug was. Op dit moment wilde ze dat ook niet. Zijn stevige lichaam tegen het hare riep verlangens in haar op. Ze rukte aan zijn overhemd en voelde hoe zijn handen onder haar blouse gleden. Verder dan dit waren ze nooit gegaan. Ze had het altijd tegengehouden. Maar nu was haar weerstand weg. Ze was ook maar een vrouw en Menno was een heerlijk aantrekkelijke man. Ze richtte zich op en trok haar blouse uit.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Menno.

Britt knikte alleen maar. Toen stortte ze zich op hem en al snel waren ze zo met elkaar verstrengeld dat Britt hun verschillen even niet meer kon bedenken.

Eindelijk is het zover: de zussen openen hun nieuwe winkel in de stadstuin! *Britt* is dolblij dat ze samen met haar nieuwe liefde Menno en de zorgzame tuinman Kees haar droom heeft gerealiseerd. Maar als een oude vriend haar komt opzoeken, gaat Britt meer en meer twijfelen over haar relatie met Menno en haar toekomst in de stadstuin. Is dit hoe ze haar leven wil invullen?

Ondertussen krijgt de ambitieuze Maud te maken met een grote verandering in haar leven en heeft single mom Yara haar handen vol aan de losgeslagen Nova. Dit tweede deel van de Stadstuin-trilogie van Anne West is weer net zo grappig en hartverwarmend als het eerste.

‘De personages in dit boek zijn zeer sterk en dat maakt dit boek zo geweldig en uniek’

- Hebban Leesclub over deel 1, *Maud*

Anne West schrijft op een grappige en herkenbare manier over de dilemma's in het leven van jonge vrouwen. De drie zussen in deze trilogie zijn heel verschillend, maar hebben toch meer met elkaar gemeen dan ze zelf denken. Eerder verscheen al *Maud* en hierna volgt nog het derde deel, *Yara*.

 facebook.com/zomerkeuning
 instagram.com/zomerkeuning

ISBN 9789401915335 NUR 340

9 789401 915335

www.zomerenkeuning.nl